

Kuvvetler (Otoriteler) Ayrılığı;

Bu Teorinin Hatası ve Vakıaya Uymaması

(Bölüm 1)

1. Kısım

Dünyaya, demokratik kapitalist sistemin hakim olmasından dolayı dünyadaki yönetim sistemleri otoritelerin ayrılığı düşüncesinin etkisinde kalmışlardır. Dolayısıyla bu konunun ele alınarak bu düşüncenin mahiyetinin bilinmesi gerekmektedir. Yani bu düşünce nereden kaynaklanmıştır? Bu düşünce, vakıaya uygun olmayan sırf bir teoriden mi ibarettir? Yada vakıaya uygun mu yoksa aykırı mıdır?

Bu soruların ardından, bunların cevaplarına gelelim; otorite yabancı bir kelime olup Türkçesi Sultadır. Yani ona kuvvet veya güç dendiği gibi bazen de organ denir. Dolayısıyla kuvvetler ayrılığı düşüncesi medenî yada sivil devletin iskeletini oluşturmaktadır. Bu düşünce, sadece demokratik Batı sistemine bağlı Batılı bir düşüncedir. Zira Batı'nın, dinî devlet mefhumunun zıttı olan sivil (medenî) devlet düşüncesini ortaya atmasıyla birlikte ortaya atılmıştır. Yani Avrupa'daki Krallar ve İmparatorlar gibi diktatör yöneticilerin, otoriteleri kendi ellerinde tutmalarına karşı bir tepki olarak meydana çıkmıştır. Batı düşünürleri ve politikacıları, istibdat yada diktatörlüğün sebebinin, otoritelerin veya yönetim yetkilerinin tek bir yöneticinin elinde toplanmasında olduğunu zannetmişlerdir. Bu nedenle kendi yönetim sorunlarını çözmek için, kendi ülkelerindeki kötü siyasi durumlara tepki göstererek otorite yada kuvvetler ayrılığı düşüncesini ortaya atmışlardır.

Sivil devlet ve kuvvetler ayrılığı düşüncesinden ilk olarak John Locke adlı İngiliz düşünür, 1690 yılında çıkarttığı "Sivil Hükümet" adlı kitabında bahsetmiştir. Nitekim bu düşünce, İngiltere'de mutlak krallık sistemi ile onun müttefiki olan kilise ve bunların yanındaki soylu ve zengin ailelerin yönetiminde görünen diktatörlüğe karşı meydana gelmiş olan İngiliz devriminin akabinde ortaya çıkmıştır. Zira devrimciler, cumhuriyet sistemini kurmayı hedef edinmişler ancak bunu başaramamışlardır.

Bunun ardından Fransız düşünür De Monetsquieu, 1748'de çıkarttığı "Kanunların Ruhu" adlı kitabında bu düşüncüyü geliştirmeye çalışmıştır. İşte bugünkü yürütme, yasama ve yargının olduğu üç otoritenin ayrılığı düşüncesi onun bu geliştirmesine göre yerleşmiştir.

Otorite yada kuvvetler ayrılığından ilk olarak, Yunanlı filsof Aristo'nun "Siyaset" adlı kitabında bahsettiği, ancak onun hakkında açık bir şekilde konuşmadığı ve onu netleştirmede, daha doğrusu yönetimi doğrulamak ve tanzim etmek istediği söylenmektedir. Zira o, şöyle demiştir; demokrasinin iki direği vardır. Birincisi çoğunluğunun hükmü olup diğeri ise azınlıkların ve bireylerin haklarıdır. Ve şöyle demiştir: Üç egemenlik vardır; birincisi: Bireysel egemenlik ki bunun manası yöneticinin egemenliğidir. İkincisi: Halkın egemenliği. Üçüncüsü: Yasanın egemenliğidir.

Batı siyasî düşüncesinde, ön bilginin kaynaklarından bir tanesi de Yunan felsefesinin olduğu bilinmektedir. Dolayısıyla Batılı filozof ve düşünürler, bu felsefeye yönelip okurlar, ondan ön bilgi alırlar ve ardından da kendi vakıalarına uygulamak için onu, benimsedikleri kapitalizme göre geliştirmeye çalışırlar. Bu nedenle otoritelerin ayrılığı düşüncesi, Batı'nın demokratik sisteminin temel düşüncelerinden birisi olmuştur. Nitekim Batılılar, sivil devlet düşüncesiyle birlikte otoritenin ayrılığı düşüncesini dünyaya yaymaya çalıştığı gibi bunu Müslümanlar arasında da yaymaya başlamışlardır.

Oysa Arap dünyası başta olmak üzere İslam dünyasında kurulan sistemler, teorik olsa da bu esas üzerinde tesis edilmişlerdir. Nitekim Batılılar, kendi ajanları vasıtasıyla İslamî Yönetim Sistemi olan Hilafet Sistemi'ni yıkinca bu sistemleri kurdurmuşlardır. Dolayısıyla Arap dünyasında devrimler alevlenince Batılı ülkeler, demokratik sivil devletin içeriğinde otoritelerin ayrılığı düşüncesini de aktifleştirerek yeniden uygulanması için davet etmeye başlamışlardır. Çünkü Batı, kendisine ait bu teorik düşüncenin, İslam dünyasında kurdurduğu bu sistemlere uygun düşeceğini sanmıştır. Oysa kurdurduğu bu sistemler, tamamen despotizmdir. Dolayısıyla ümmetteki uyanıklık derecesinin artmasından ve korku duvarını yıkmasından dolayı devrimini alevlendirince, Batılı ülkeler İslam dünyasında kurduğu sistemlerin ve fikirlerinin düşmesinden korkmaktadırlar. Bunu engellemek için de bu sistemleri parlatıp despotizmi örtmeye yönelmişlerdir.

Batı'nın, İslam dünyasında kurduğu sistemler için çizdiği anayasalarda otoritelerin ayrılığı düşüncesi de mevcuttur. Bu nedenle Batılılar, Müslümanların bu anayasalara bağlanmalarına çağırmaktadırlar. Dolayısıyla Müslümanları yeniden aldatmak istediklerinden bunu onlara şu şekilde göstermeye başlamışlardır; bu sistemlerde hata yoktur, hata ancak fasit yöneticilerden ve Batılı sistemlerin olduğu gibi uygulanmamasından kaynaklanmaktadır. Bu şekilde Batılılar, Müslümanları kandırmaya çalışırken onlara şunu demeye başladılar; sivil devlet yada sistem, sultaların ayrılığı esası üzerine kurulunca demokrasi uygulanacak olup böylece insanlar haysiyetlerini korumuş olacaklar ve özgürlükler gölgesinde mutlu olacaklardır.

İşte Batılılar nezdinde sivil devlet bu üç otoriteden oluşmaktadır. Oysa Türkçede buna sulta denmektedir. Bundan dolayı Halife'ye sultan denilmektedir. Bunun manası ise sulta sahibi demektir. Dolayısıyla Saltanatı manası da sultadır. Zira Hilafet'i yıkmak için bir adım olarak Batılılar, Mustafa Kemal vasıtasıyla 29 Ekim 1923'te Cumhuriyeti ilan edince Saltanatı Hilafet'ten ayırmışlardır. Böylece Halife, sultasız veya otoritesiz olmuştur.

Ona Sulta veya otorite demek daha doğrudur. Çünkü sultanın manası, insanların işlerini güden bir cihaz olduğu gibi bir ümmetin mesuliyetini ve emanetini taşıyan bir varlıktır. Dolayısıyla kendisini himaye edecek bir kuvvete muhtaçtır. Bu kuvvet ise ümmettir. Bu nedenle sultaya kuvvet denilirse, zorba bir güç anlaşılır. Zira birçok kimse devletin bir kuvvet olduğunu anladığı için, onun istediğini gerçekleştirmek için bir güç kullanmak üzere iktidara geçmeye çalışırlar. Ancak onun, insanların işlerini güden bir cihaz olduğunu anladığında onun büyük bir mesuliyet ve emanet olduğunu anlayacak ve tutumu da tamamen farklı olacaktır.

Bu üç otorite şunlardır;

Birincisi: Yasama otoritesi; bu otorite halk yada millet meclisi olan parlamento şeklinde tezahür etmektedir. Üyeleri halk tarafından seçilmekte olup kanunlar çıkartma, yürütme otoritesini seçme, bunu kontrol etme ve düşürme konularında halkı temsil ederler.

İkincisi: Yürütme otoritesi; yasama otoritesi tarafından çıkartılan kanunları yürürlüğe koyduğundan buna hükümet adını vermişlerdir.

Üçüncüsü: Yargı otoritesi; en önemlisi anayasa mahkemesidir. Yasama otoritesinin çıkarttığı kanunların ve kararların anayasaya uygun olup olmadığını inceler, yürütme otoritesi icraatta bulunurken ve siyaseti yürütürken onun anayasaya ve kanunlara bağlanma derecesini takip eder ve bir de yürütme organı aleyhine insanların şikayetlerini dinler.

Batılılar nezdinde sivil devlet, işte bu üç otoriteden oluşmaktadır. Dolayısıyla her bir otoritenin diğerinden ayrı ve bağımsız olmasının gerekli olduğunu söylemişlerdir. Zira onlara göre devlet, bir otoriteden değil üç otoriteden oluşmaktadır. Bundan dolayı şöyle demişlerdir: her otorite, bir diğerinden ayrı ve bağımsız olmalıdır. Zira devlet, bir otoriteden değil birbirinden ayrı üç otoriteden oluşmalıdır ve her bir otorite de bağımsız bir şekilde kendi yetkisini kullanmalıdır. Zira bu üç otorite kendisini, kendi yetki alanı dahilinde diğerlerine kabul ettirmelidir. Nitekim bu şekilde yetkiler, üç otoriteye dağılır, devletin otoritesi tek bir elde kalmaz ve böylece de despotizm önlenir.

Ancak bu şekilde söylemelerine rağmen bu üç otoritenin birbirine karıştığı görülmektedir. Zira yürütme otoritesi ile yasama otoritesi arasında hem karışım hem de tezatlık bulunmaktadır. Mesela yürütme otoritesi yada hükümet, insanların işlerini gördüğü belli çıkara göre yürütürken

ve kendi yetkisini kullanırken bir takım kanunları çıkartmak ve bir takım kararları almak istemektedir. Oysa yasama otoritesi, maslahatı başka şekilde görebilir. Dolayısıyla bu durumda, bu iki otorite arasında çarpışma başlar ve bu durum da hükümetin işini felce uğratabilir. Bu nedenle şu hileye başvurdular; hükümet, parlamentodaki çoğunluktan oluşmalıdır dediler. Böylece hükümet, kanunları çıkartıp kararlar alabildiği gibi çoğunluğu yada ekseriyeti elde eden parti hükümeti oluşturarak parlamentodaki grubu vasıtasıyla istediği kanun ve kararı çıkartabilir. Şayet bir parti çoğunluğu elde edemez ise bir kaç parti aralarında uzlaşarak bir koalisyon oluştururlar. Bu koalisyon da parlamentodaki grupları vasıtasıyla istedikleri kanun ve kararı çıkartabilirler. Bu şekilde de yürütme otoritesi ve yasama otoritesi bir olur. Dolayısıyla bu durumda, bağımsız ve iki ayrı otoriteden söz edilemez. Dolayısıyla da artık yürütme otoritesi devleti yürütür ve yasama otoritesi ona tabi olur. İşte bütün demokratik ve sivil devletlerde durum böyledir. Yani yürütme otoritesi kolay bir şekilde kanun ve kararları çıkartır ve devlet işlerini yürütür. Çünkü parlamento, hükümetin istediği kanunları ve kararları geçirir. Böylece her ikisi tek bir otorite olur. Zira şayet be şekilde olmaz ise devlet işleri yürümez ve insanların maslahatları temin edilemez. Bundan dolayı otoritelerin ayrılığı düşüncesi bir teoriden ibaret olup vakıaya uymaz ve uygulanmaz. Daha doğrusu otoritelerin ayrılması imkansızdır. Çünkü bu şekilde demokratların halkı nasıl aldattıkları ortaya çıkacaktır. Çünkü onlar, her ikisi birbirinden ayrı oldukları halde halkın yasa koyduğunu ve hükümetin de yürüttüğünü söylemektedirler! Oysa bu sadece laftan ibaret olup hiç vakıası veya pratiği yoktur. Bundan dolayı otoritelerin ayrılığı düşüncesinin ne kadar fasit ve bozuk olduğu ortaya çıkmış olmaktadır.

Nitekim yargı otoritesinin başına, anayasa mahkemesi tayin edilmiştir. Dolayısıyla bu mahkeme, son karar sahibi haline getirilerek yasama otoritenin en üst mercii olarak gösterilmiştir. Bu nedenle yasama, otorite tarafından çıkartılan kanunların yasallığına baktığı gibi yürütme de otoritenin icraatını kontrol etmektedir. Ayrıca azınlık yada muhalefet partilerinin şikayetlerini dinlediği gibi kendi üzerlerine uygulanan kanun ve kararların anayasaya aykırı olduğunu iddia eden insanların şikayetlerini de dinler ve ondan sonra da karar alır.

Demokraside asıl olan, halkın temsil ettiği yasama sultasıdır. Zira yasa çıkartan güç odur, onun yasası yasa olmalıdır ve onun üzerinde veya üstünde hiç bir güç olmamalıdır. O halde nasıl olur da onun üzerine anayasa mahkemesi gibi hakim bir güç tayin edilir, onun çıkarttığı yasaların doğru olup olmadığına dair hüküm verebilir ve bu nedenle de onları iptal edebilir ki?! Bu, demokrasiye aykırı değil midir?! Zira egemenliğin halka ait olduğu söylendiği halde halk yasayı çıkartmadığı gibi halkı temsil eden güç de anayasa mahkemesine mahkum olmaktadır! Dolayısıyla demokrasi ne kadar da çelişkili bir fikirdir?!

O halde yasama organının nasıl bağımsız olduğu söylenebilir ki? Zira onun üzerinde daha üstün bir organ vardır ki; bu organ onun çıkarttığı kanunları iptal edebilir yada bu kanun yanlış ve bu kanun doğrudur diyebilir? Yasama organı, anayasa mahkemesinin kendi tarafından çıkartılan yasaları her an iptal edebilir korkusunun gölgesinde bulurken yine de kanunları bağımsız bir şekilde çıkartabilir mi? Eğer yasa koyan veya yasa çıkartan gücün yasalarına başka bir organ hakim olursa bu güç gerçek yasa koyan bir güç sayılır mı? Bu durum, yasa çıkartan gücün bağımsız olmadığını gösterdiği gibi yasa koyucunu acizliğine delalet etmesinin yanı sıra yasama işinde de hata edebileceğini ispatlamaktadır. İşte Batılı fikre sahip olanlar, halkın seçtiği vekillerinin eksik olabileceğini ve çıkarttıkları kanunların da hatalı olabileceğini göstermektedirler. Nitekim asıl güç olan yasama sultasının üzerine başka bir sulta koydular ki buda, yargı sultasıdır. Oysa demokratik sistemde ilk ve son olarak yasa koyan, halkı temsil eden parlamento olmalıdır! Güya hakimiyet halka aitmiş, kendi kanunlarını kendisi çıkartmış ve bu kanunlarla da kendi kendini yönetirmiş. Nitekim bununun vakıada mümkün olmadığını görünce hile yaparak bu işi parlamentoya çevirdiler. Bu da demokrasinin bozukluğunu kanıtlamaktadır. Dahası bunu da bölerek parlamentoyu yasama gücü ve hükümeti de yürütme gücü olarak gösterdiler. Ayrıca birde bunların üstüne yargı gücünü koydular ve onu da halkın gücüne hakim kıldılar. Zira o, her an çıkartılan kanunları bozabilir ve düşürebilir. Öyleyse yasa koyucu nasıl hatalı olur? Nasıl onun üzerine, halk tarafından seçilmeyen bir güç tayin edilir? Hem de anayasa mahkemesinin üyelerinin sayısı, parmakların sayısı kadarken! Halkın yüzlerce temsilcisi bu bir takım kişilere

mahkum olduğu gibi halkın tamamı da bu az sayıdaki kişilere mahkum olmaktadır. Dolayısıyla bu husus, sultaların ayrılığı düşüncesinin bozuk olduğunu kanıtladığı gibi bir de halkın yasa koyucu olmadığını, kendi kanunlarını kendisinin çıkartmadığını ve kendi kendini yönetmediğini göstermektedir. Buda demokrasinin vakiasının olmadığı ve hiçbir zaman da olmayacağı anlamına gelmektedir.

Halbuki hakimiyet halkındır ve halk kendi kendini yönetir diyen bir demokraside gerçek sulta, halka ait olmalıdır. O halde yargı organının başında bulunan ve bir kaç kişiden oluşturulan anayasa mahkemesi, nasıl olur da halkın sultasına hakim ve hakem olarak kılınabilir ki?! Dolayısıyla bu durum, hakimiyetin halka ait olduğu manasını taşıyan demokrasiyle çeliştiğini gini bir de kral ve ona bağlı olanlar için yasa çıkartan din adamlarının sultasını kaldıran sivil devletin mefhumuyla da çelişmektedir. Nitekim Kiliseye tabi olan din adamlarının sultası, halkın sultası üstündeki bir yasama sultası olup bu günkü anayasa mahkemesi gibiydi. Dolayısıyla kralın kanunlarını yasallaştıran bir güç idi.

Ancak halk, bizatihi kendi kanunları koyma işinden acizdir. Çünkü halk, kanun koyma hususunda ihtisas sahibi olmadığı gibi temsilcileri de aynı şekildedirler. Eğer anayasa mahkemesi kanun koyma işinde ihtisas sahibidir ve bu işten halktan ve parlamentodan daha iyi anlıyor deniliyorsa, peki o halde neden demokrasiden, halkın hakimiyetinden ve halkın temsilcilerinden söz ediliyor ki?! Yalnız bu husus bile demokrasiyi çürüterek onun gerçek olmayıp bozuk olduğunu kanıtladığı gibi halkın bizatihi kanunları çıkartmadığını, kendi kendini yönetmediğini ve devleti de yürütmediğini kanıtlamaktadır. Daha doğrusu halk, kendi üzerindeki bir güç tarafından yönetilir, kanunları o koyar ve halk da hakim değil buna mahkum olduğu gibi kanun keskinliği ve polis gücüyle yürütülür. Dolayısıyla netice budur ve demokratik dünyanın gerçeği budur.

Bir gerçek daha var ki o da; demokratik dünyadaki halkın, birçok yasadan hiç razı olmamasıdır. Zira bu yasalar, halka doğru dürüst hizmet etmez, sadece mal ve varlık sahibi çok az bir grup insana hizmet eder. Dolayısıyla demokratik Batı dünyasındaki her grup insan, kendileriyle ilgili kanunlardan memnun olmadıklarını gösterebilmektedirler. Zira sermaye sahipleri veya büyük şirketler, bu insanların haklarını çiğnemektedirler. Bu nedenle her grup insana, kendi alanında grev ve protesto yapma hakkını verdiler ki bu şekilde kendi alanında söz sahibi olanlardan haklarını isteyebilsinler. Bu protesto ve grev hareketlerinden sonra da meseleyi, orta çözümle halletmeye çalışmışlardır. Yine de bu insanlar, haklarının tamamını elde edemedikler ve kalan bir kısmını gelecek merhalelere bırakmaktadır. Bu nedenle "al ve iste" kuralını koymuşlardır. Böylece de hakları çiğnenmiş olan kimseler, bütün haklarını elde edemedikleri gibi aksine haklarını da hep eksik olarak almışlardır.

Yargı otoritesi de acizdir; zira halk tarafından seçilmeyip az kişilerden oluşmasına ve parlamento ise halk tarafından seçilip bir çok kişiden oluşmasına rağmen yargı otoritesinden bir parça olan anayasa mahkemesi halka ve parlamentoya hakim kılınmıştır! Böyle bir şey nasıl olabilir? Dahası çoğunluğun hükmüne inanan insanlar nezdinde nasıl böyle bir şey olabilir? Şayet anayasa mahkemesinin üyeleri, diğer insanlardan ve kendilerini temsil eden parlamentodan anayasa ve kanunu daha iyi anlar, zira onlar bu konuda ihtisas sahibidir deniliyorsa yalnız bu söz bile demokrasiyi çürütmek için yeterli bir delil olup demokrasinin vakiasının olmadığını kanıttır. Çünkü halk kendi kendini yürütemez ve bizzat kendisi için kanunlar çıkartamaz, ancak küçük bir grubun içerisindeki kişiler yasalar çıkartır yada çıkarılan yasaları yasalaştırır. Nitekim halk, devleti de yürütemez ancak küçük bir grubun içerisindeki kişiler tarafından yürütülür. Ayrıca kanunlar halk üzerine zorla ve polis gücüyle uygulanmaktadır.

Demokratik Batı dünyasında, toplumun her bir grubu kendisiyle ilgili ortaya atılan kanunlara razı olmadığını söylemiştik. Zira bu kanunları kendileri koymamışlar, bilakis kendilerine zorla kabul ettirilmiştir. Oysa demokrasinin mefhumuna göre, her bir grup en az kendisiyle ilgili kanunları kendisi koymalı yada en azından her bir grubun görüşleri alınarak buna göre kanunlar konulmalıdır. Fakat ne bu nede diğeri olmaktadır. Çünkü kanunlar, bunlara rağmen belli bir güç tarafından konulmaktadır. Evet her bir gruba protesto ve grev hakkı vermişlerdir. Ancak bu hak, onların öfkelerini dindirmek, devlete ve kanunlara karşı gelmelerini önlemek için verilmiştir. Zira

protesto ve grevden bir başarı gerçekleşse de bütün elde edemezler, ancak bir kısmını elde edebilirler.

Sivil devletteki anayasaya gelince; anayasa mahkemesi onun gereğince hüküm vermekte, parlamento onun gereğince kanunları çıkarmakta ve hükümet de ona göre devlet işlerini yürütmektedir. Ayrıca bu anayasa, halk tarafından veya halkın temsilcilerinden oluşan meclis tarafından da ortaya atılmamakta, bilakis bir takım kişilerden oluşan bir anayasa komisyonu tarafından ortaya atılmaktadır. Oysa demokrasinin hilesine göre hakimiyet ve egemenlik halka ait olup halk ta otoritelerin kaynağıdır. Ama durum bu şekilde değildir. Zira anayasayı, geçici yürütme otoritesinin yada yönetime el koyan geçici askerî otoritenin tayin ettiği küçük bir gruptan oluşan anayasa komisyonu koyar. Bunun ardından da anket yapılmak üzere halka sunulur. Dolayısıyla şayet anketin neticesi yarıdan fazla olursa bu anayasa geçerli sayılır. Ayrıca bu komisyon, üç otoritenin yetkilerini, oluşturulması ve feshedilmesi keyfiyetini anayasada belirtmektedir. Bundan sonra da yasama otoritesini oluşturmak için halk seçime çağırılır. Dolayısıyla geçici hükümet veya otorite feshedilir, yeni seçilen meclis tarafından yeni yürütme otoritesi tayin edilir veyahut direkt halk tarafından seçilen yürütme otoritesi ilan edilir. Böylece küçük bir grubun oluşturduğu insanlar tarafından ortaya atılan anayasa bütün insanlara hakim olur. Bu ise hakimiyet halkındır ve halk kendi kendini hükmeder diyen demokrasiye aykırı olduğu gibi yönetim çoğunluğa aittir ve halk yasasını koyar diyen demokrasiye de aykırıdır. Bir yönden böyledir, diğer yöne gelince; insanlardan %51'i anayasayı kabul ederlerse bu anayasa geçerli olur. Bu durumda halkın yarısına yakın olan diğer %49 oranı ihmal edilmektedir! Peki insanların yarısına yakın olan oranı anayasayı reddederken halk nasıl yasa koyucu sayılabilir ki? Hal böyleyken, evet oyu kullananlardan birçoğu anayasayı incelemiş değillerdir, daha doğrusu onun yüzüne bile bakmış değillerdir. Dolayısıyla bunlar, belli güçlerin reklamı ve propagandasıyla evet oyu kullanmışlardır. Yoksa idrak ederek ve uyanıklıkla evet oyu kullanmamışlardır. İşte bu hususlar; halk kendi kendini yönetir ve hakimiyet ona aittir diyen demokrasiye göre bu anayasanın demokratik olmadığını göstermektedirler. Ayrıca parlamento oluşturulduktan sonra da aynı durum tezahür etmektedir. Zira halkın tamamının koymadığı anayasaya göre, bütün halkı temsil etmeyen az sayıdaki parlamenterler yoluyla kanunlar çıkartılmaya başlanmaktadır.

Demokratik sistemlerde, anayasa mahkemesi ve yüksek mahkemeler başta olmak üzere yargı otoritesinin icraatlarını incelediğimizde, bunların yürütme otoritesiyle ve ülkede var olan güçlerle ilişkisinin ve alakasının olduğunu görmekteyiz. Nitekim çoğu zaman siyasi kararlardan etkilenir yada yürütme organının veya ülkedeki nüfuz sahibi olanların yanında yer alırlar. Dolayısıyla bu durumda yargı bağımsızdır demek çok zordur.

Otoritelerin mutlak şekilde birbirinden ayrılması, her otoritenin bağımsız bir şekilde çalışması, otoritelerin birbirine karışmasının engellenmesi ve bir otoritede bulunanların, direkt yada dolaylı olarak bir diğerinde bulunanların tesiri olmadan tayin edilmesi imkansız olduğu gibi bu düşünce vakıayla da çelişmektedir. Ayrıca otoriteler arasında bir zıtlasma olduğunda devlet felç olmaktadır. Zira hükümet, işleri yürütmek için belli yasaları isteyip ülkenin çıkarını da belli bir şekilde görürken parlamento da bunları başka bir şekilde görürse, o zaman yürütme otoritesi ile yasama otoritesi arasında zıtlasma başlar. Oysa hükümet, yürütücü olduğu için çıkarları mecliste oturanlardan daha dakik bir şekilde görebilir. Ayrıca parlamentonun görüşünü ihmal etmek de doğru değildir. Çünkü meclistekiler, olayları takip edip düşünmektedirler. Bundan dolayı şayet otoriteler arasında uyum sağlanmaz ise devlet yürümez. Başka bir ifadeyle hükümetin istediği yasalar meclisten geçmez ve yasama organı da bunu bozmaz ise devlet yürümez.

Şayet sivil veya demokratik devlette çoğu zaman bu üç organ arasında uyum sağlanmaktadır deniliyorsa, peki o halde neden otoritelerin ayrılığı düşüncesi savunuluyor ki?! Oysa bu düşünce uygulanmaya başlandığında devletin işini felce uğratar ve işlerin seyrini aksatır! Bu otoriteler arasında genellikle uyum sağlanmaktadır deniliyorsa, peki o halde neden otoritelerin ayrılığı düşüncesi savunuluyor ki?! Nitekim bu düşünce, vakıada başarılı olmadığı gibi onun vakıada uygulanması da mümkün değildir. Dolayısıyla sadece bir teori olarak kalır. Şayet uygulanırsa devlet felç olur, hükümetin işini aksatır ve böylece insanların işlerini yürütmekten aciz kalır.

Otoriteler arasındaki zıtlaşmanın sebepleri şunlardır:

1-Kanunları benimseyecek kimse yönetici olmalıdır. Çünkü devleti ve insanların işlerini yürüten odur. Bu nedenle, benimsenmesi gereken kanunları en iyi bilen ve idrak eden de kendisidir. Bundan dolayı kanunları, yönetici benimsemelidir. Meclis ise onu kontrol eder, muhasebe eder ve yol gösterir. Yargı ise kanunların yasallığına ve anayasaya uygun olup olmadığına bakar.

2-Benimsenecek veya kanun olarak çıkartılacak hususa bakış meselesi; Bu husus, maslahat mıdır yoksa değil midir? Nitekim bu konu, amellerin yada işlerin güzel veya çirkin olması meselesine aittir. Dolayısıyla bir amelin güzel yada çirkin olması vasfını belirleme konusu insana bırakıldığında, insanların amellere ve davranışlara bakışları farklı olacağı gibi bu durumda hakem, akıl olacaktır. Oysa insanların akılları; onların idrak gücüne, işi kavrama derecesine, çıkar veya menfaate, durumlara, şartlara, heva ve hevese göre farklılık arz etmektedir. Zira her bir insan, maslahatı bu açıdan değerlendirmeye çalışmaktadır. Ayrıca işlerin güzel yada çirkin olmasına bakış, zamandan zamana, çevreden çevreye ve kişiden kişiye değişmektedir. İşin güzel yada çirkin olmasına bakış, bu faktörlerin tesiri altında kalıp insanın da bunlardan kurtulması imkansız olduğundan yasama hakkını insana vermek çok büyük bir hata olur. Bu nedenle insan, bu iş güzel yada çirkindir şeklinde doğru bir değerlendirmede bulunamaz. Buna binaen bu maslahat yada mefsedattır şeklinde doğru bir karar da alamaz. Öyleyse ister yönetici ister parlamenter isterse de yargıç olarak insana yasama hakkı verilmez.

3-Devlet işlerini yürütmek ve insanın maslahatlarını gütmek ancak tek bir otorite tarafından olur, birçok otorite tarafından olmaz. Zira vakıa ve gerçek budur. Nitekim hükümet, istediği yasaları çıkartmasa ve yargı da bunu oylamasa devlet yürümez. Ayrıca şayet bu üç organ arasında uyum sağlanmaz yada zıtlasma olursa devlet felç olur. Bu durumda devlet işleri yürümez ve insanların maslahatları güdülmez. Böylece bir boşluk olur ve şayet durum böyle devam ederse sanki devlet yok olma hükmünde olur. Bu nedenle ülke, sadece bir otorite tarafından yürütülmelidir.

4-Liderlik ferdidir; devlet ancak tek bir kişi tarafından yürütülür. Nihai kararı ancak tek bir kişi verir, yoksa bir kaç kişi veremez. Zira insanların aklı güçleri veyahut idrak ve kavrama güçleri birbirinden farklıdır. Dolayısıyla kararın kesin ve kati olması için tek bir kişinin karar alması gerekmektedir. Diğerlerin rolü ise şura veya görüş beyan etmek veya kontrol etmek veya muhasebe etmektir.

Batılılar, yöneticiden yasama hakkını çekip alarak halka verince halkın yasama işini yapamayacağını fark ettiler ve hile yapıp halkı temsil eden bir meclis oluşturdular. Böylece halkın hakimiyetini dillendiren demokrasi suya düşmüş oldu. Nitekim yöneticinin bir fert olması yerine halka rağmen yasama işini üstlenen yüzlerce sayıdaki kişilerin olduğu guruptan oluşan meclis despotizm sahibi oldu. Dahası halk ve meclisten daha üstün bir kaç kişiden oluşan anayasa mahkemesini tayin ettiler ve bu mahkeme de despotizm oldu. Bu şekilde bir fert olarak yöneticinin despotizminden kurtulmaya çalışırken bir kaç kişinin despotizmine düştüler. Böylece de despotizmden kurtulamadılar.

Batı'da meydana gelen durum, despotik veya diktatör devlete karşı tepkisel harekettir. Nitekim bu devlete, teokratik devlet de denilmekteydi. Yani dinî devlet yada dinî despotik devlet olarak adlandırılıyordu. Zira bir fert olarak yönetici, kral veya imparatorun yanında ailesi, ağalar, zengin aileler ve onlarla beraber yasa koyucu kilise veya din adamları halka karşı bir ittifak oluşturdular. Nitekim Kilise, yasa koymak için Allahtan yetki aldıkları yalanını iddia ederek hem kendisi hem de kral ve onunla birlikte olanların çıkarları hesabına yasa çıkartıp onaylıyordu. Bu şekilde devlet ile kilise arasında bir ittifak oluşturarak insanları Allahın indirmedığı şeylerle yönetmek için halka karşı birleşmişler ve böylece de despotik veya diktatör rejimler meydana gelmiştir. Bu durumda, Batı mefhumundaki dinî devletten kurtulmak ve bunun yerine sivil devlet ve demokratik bir sistem kurmak için çağrıda bulunmaya başladılar. Böylece halk, kendi kendini yönetecek ve hakimiyet kendisine ait olacaktır. Fakat yukarıda gösterdiğimiz gibi böyle bir şey olmadı. Zira halk, kendi kendini yönetmediği gibi yasama işini de üstlenmedi. Daha doğrusu halk mahkum kaldı ve yasalar, halka rağmen onun üstündeki küçük bir grup tarafından çıkartılarak halkın üzerine zorla uygulanır oldu. Böylece de başka bir suretteki despotizme dönüştü.

Daha doğrusu demokratik sivil devlette tahakküm edenler nüfuz sahipleridir. Özellikle de sermaye sahibi olanlardır. Nitekim birçok insanın bilmediği gizli üsluplarla yöneticiyi ve

parlamento üyelerini halka seçtirirler ve onu yönlendirirler. Dolayısıyla insanlar sandıklara giderken, nüfuz sahibi olanlar tarafından kendilerine kabul ettirilen kişileri seçmek için giderler. Böylece sermaye sahiplerinin diktatörlüğü görünür bir hal aldı. Başka bir ifadeyle kapitalist despotik sistemi kurulmuş oldu. İşte bundan dolayı bu sisteme kapitalist sistem adı verilmiş olup bütün demokratik Batı devletlerinde de durum aynıdır.

Ayrıca yöneticiler ve parlamenterler görevlerinde kaldıkları sürece dokunulmazlıklara sahip olup yargılanmazlar. Bu ise zulüm ve diktatörlüktür. Nitekim Batı dünyasında demokrasi hakim olmadan önce de krallar, prensler, servet ağaları ve benzer nüfuz sahiplerinin dokunulmazlığı vardı. Dolayısıyla şayet yöneticilerin yönetebilmesi ve istikrar sağlaması için dokunulmazlığa sahip olmaları gerekir dersiniz, despotizmi kabul etmiş olursunuz. Zira doğru olan, hiçbir kimsenin dokunulmazlığının olmamasıdır. Zira yönetici de suç işlediğinde diğer insanlar gibi hemen yargılanmalıdır.

Özet olarak; otoritelerin sayılı ve birbirinden ayrı olması, hem yanlış bir düşünce hem de bir teoridir. Çünkü vakıada, devlette insanların maslahatlarını ve işlerini yürüten tek bir otorite vardır. İşte gerçek olan budur. Nitekim bu düşünce, ister kral isterse imparator olsun yöneticinin tüm yetkileri kendi elinde tutmasından dolayı meydana gelen despotizme bir tepki olarak doğmuştur. Oysa Batı'da despotizm, ortadan kaldırılan dinî devlette veya halen devam eden sivil devlette yasa koyucunun beşer olduğundan dolayı meydana gelmiştir. Gerçekte ise beşerin çıkarttığı yasalarla adalet sağlanmaz, daha doğrusu zulüm meydana gelir. Dolayısıyla teşri yada yasama işi, beşerin yaratıcısı tarafından gelmelidir. Dolayısıyla da beşer yada insanlar, kendilerini yaratıcıdan gelen yasalarla yönetecek birini seçerlerse despotizm olmaz, adalet ve huzura kavuşurlar. Bundan dolayı kendi içlerinden yöneticiler seçerler, onları bu yasalara bağlı tutarlar, muhasebe ederler ve yaratıcının indirdiğine muhalefet ederlerse de onları yönetimden düşürürler. Ancak bu şekilde despotizm zail, adalet hakim ve beşeriyet mutlu olacaktır.

Devamı var...

Esad Mansur

23.12.2012